

F. SCOTT  
FITZGERALD

Dragostea  
ultimului magnat

Traducere din limba engleză  
de Ciprian Șiulea

Prefață și note de Matthew J. Brucoli

POLIROM  
2015

Stahr a simțit o tentație diabolică să îi spună să se ducă să discute despre asta cu Brady. Brady se ocupa de toate problemele de relații publice. Sau aici era vorba de relații private. S-a întors pentru o clipă cu spatele, și-a redobândit controlul asupra mimicii sale și s-a întors la loc.

— Am fost la Pat Brady, a spus vedeta, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile. Mi-a dat o grămadă de sfaturi ipocrite și le-am încercat pe toate, dar nimic n-a mers. Stau față în față cu Esther la cină și mi-e rușine s-o privesc. Ea a fost înțelegătoare, dar mie mi-e rușine. Mi-e rușine de dimineața pînă seara. Mă gîndesc că *Rainy Day* a adunat 25 000 de dolari în Des Moines și a depășit orice record în St. Louis și a făcut 27 000 în Kansas City. Am teancuri de scrisori de la fani, dar iată că seara mi-e teamă să mă duc acasă, mi-e teamă să mă duc la culcare.

Stahr incepea să se simtă ușor agresat. Atunci cînd actorul intrase în birou, Stahr intenționase să-l invite la o petrecere, dar acum nu părea deloc potrivit. La ce i-ar fi trebuit petrecere, cu povara asta pe cap. Și-l imagina bintuind de la un oaspete la altul, cu un cocteil în mînă, în timp ce veniturile lui cresc cu 28 000 de dolari.

— Așa că am venit la tine, Monroe. Nu știu să fi existat o situație pe care tu să n-o poți soluționa. Mi-am spus în sinea mea că trebuie să-l întreb pe Monroe, chiar și dacă mă sfătuiește să mă sinucid.

De pe biroul lui Stahr s-a auzit interfonul – acesta a apăsat pe buton și a auzit vocea domnișoarei Doolan.

— Cinci minute, domnule Stahr.

— Îmi pare rău, a spus Stahr, mai am nevoie de câteva minute.

— Cinci sute de fete au defilat de la liceu pînă la mine acasă, a spus actorul posomorît. Iar eu am stat în spatele perdelelor și le-am privit. N-am fost în stare să ies.

— Stai jos, a spus Stahr. O să ne facem timp atît cît e nevoie și o să discutăm despre toate astea.

În anticameră, doi membri ai grupului pentru conferință așteptaseră deja zece minute – Wylie White și Rose Meloney. Cea din urmă era o blondă micuță și uscățivă de cincizeci de ani, despre care puteai auzi cele cincizeci de opinii aferente ale Hollywoodului – „o timpită sentimentală”, „cel mai bun scenarist de construcție din Hollywood”, „o veterană”, „scenarista aia bătrînă”, „cea mai deșteaptă femeie de la studiouri”, „cea mai isteată plagiatoare din domeniu” și, desigur, pe deasupra, nimfomană, virgină, ușuratică, lesbiană și soție credincioasă. Fără să fie fată bătrînă, era, ca majoritatea femeilor de succes, cumva bătrînicioasă. Avea ulcer și salariul ei anual depășea 100 000 de dolari. S-ar fi putut scrie un tratat complex pe tema dacă „îi merita”, dacă merita mai mult sau nimic. Valoarea ei consta în calități cît se poate de banale, cum ar fi simplul fapt că era femeie și era adaptabilă, rapidă și de încredere, „știa jocul” și nu era egoistă. Fusese o foarte bună prietenă a Minnei și, după un anumit număr de ani, Stahr reușise să-și înăbușe ceea ce era o repulsie fizică violentă.

Ea și cu Wylie așteptau în tăcere – din cînd în cînd îi adresau cîte o remarcă domnișoarei Doolan. La fiecare cîteva minute, Rienmund, revizorul,

striga din biroul său, acolo unde așteptau el și regizorul Broaca. După zece minute, Stahr a sunat și domnișoara Doolan l-a chemat pe Rienmund și Broaca; chiar atunci, Stahr și actorul au ieșit din biroul lui Stahr, care îl ținea pe bărbat de braț. Acum era atît de montat, încît atunci cînd Wylie White l-a întrebat ce mai face, a deschis gura și a început să-i povestească pe loc.

— Ah, am avut o perioadă groaznică.

Însă Stahr l-a întrerupt.

— Nu-i adevărat. Acum du-te și joacă rolul așa cum ți-am spus.

— Mulțumesc, Monroe.

Rose Meloney a privit în urma lui, fără să spună nimic.

— Prinde careva muște de la nasul lui? a întrebat ea.

Era o expresie pentru a fura scene.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, a spus Stahr. Intrați.

## Episodul 9

Era deja amiază și participanții la conferință aveau dreptul la fix o oră din timpul lui Stahr. Nu mai puțin, căci o astfel de conferință putea fi întreruptă doar de un regizor care era împiedicat să filmeze; rareori dura mult mai mult, deoarece la fiecare opt zile compania trebuia să difuzeze o producție la fel de complexă și de costisitoare ca *Miracolul* lui Reinhardt.

Uneori, mai rar decît în urmă cu cinci ani, Stahr lucra toată noaptea la un singur film. Dar

după o asemenea orgie se simțea rău zile în șir. Dacă putea să se ocupe de fiecare problemă în parte, după fiecare schimbare se vedea o certă renaștere de vitalitate. Și, asemenea aceluia care se pot trezi la orice oră doresc, Stahr își reglase ceasul psihologic să măsoare o oră.

Pe lângă scenariști, grupul îl mai includea pe Rienmund, unul dintre cei mai dotați revizori, și pe John Broaca, regizorul filmului.

Broaca era, la suprafață, un inginer – mare și lipsit de nervi, popular și cu o hotărâre calmă. Era un ignorant și Stahr îl prinsese adesea făcând aceleași scene de nenumărate ori la rînd – o scenă despre o fată bogată apărea în toate filmele lui, cu aceeași acțiune, aceeași mincare de pește. O grămadă de dulăi intrau în cameră și săreau în jurul fetei. Mai târziu, fata se ducea la un grajd și plesnea un cal peste coapse. Probabil că explicația nu era freudiană; mai degrabă, într-un moment monoton al adolescenței privise printr-un gard și văzuse o fată minunată cu cîini și cai. Se întipărise pentru totdeauna în creierul lui, ca marcă înregistrată a strălucirii.

Rienmund era un tînăr oportunist destul de arătos, cu o educație bunicică. Inițial un bărbat de un anumit caracter, fusese împins, zi de zi, prin prisma poziției lui anormale, înspre modalități ocolite de gîndire și acțiune. Acum era un om rău, cum sînt adesea oamenii. La treizeci de ani, nu avea nici una dintre virtuțile pe care atît americanii nativi, cît și evreii sînt învățați să le considere admirabile. Dar își făcea filmele la timp și, prin faptul că manifesta o fixație aproape homosexuală față de Stahr, părea să atenueze obișnuita acuitate a acestuia din urmă. Lui Stahr

ii plăcea de el – îl considera un om bun din mai multe puncte de vedere.

Wylie White, desigur, ar fi fost recunoscut în orice țară ca un intelectual de rang secund. Era civilizată și volubil, în același timp simplu și cu mintea ascuțită, pe jumătate amețit și pe jumătate taciturn. Invidia lui față de Stahr se manifesta doar în străfulgerări neintenționate și era amestecată cu admirație și chiar afecțiune.

— Data producției pentru filmul acesta este de sâmbătă în două săptămîni, a spus Stahr. Cred că în mare e în regulă – e mult mai bine acum.

Rienmund și cei doi scenariști au schimbat între ei priviri de felicitare.

— Cu excepția unui lucru, a spus Stahr gînditor. Nu văd deloc de ce ar trebui produs și am hotărît să îl dau la o parte.

A urmat un moment de tăcere uluită – apoi murmure de protest și întrebări îndurerate.

— Nu e vina voastră, a spus Stahr. Mi s-a părut că e ceva în el care nu-și are locul – asta e tot.

A ezitat, privind cu regret spre Rienmund.

— Mare păcat – era o piesă bună. Am plătit 50 000 pentru ea.

— Care e problema filmului, Monroe? a întrebat Broaca direct.

— Păi, nu cred că are rost să intrăm acum în ea, a spus Stahr.

Rienmund și Wylie White se gîndeau amîndoi la efectul pe care îl avea asupra carierei lor. Rienmund își trecuse în cont două filme anul acesta – dar Wylie White avea nevoie de o apariție pe generic ca să impulsioneze revenirea sa în

cinematografie. Rose Meloney îl privea cu atenție pe Stahr, ochii ei părînd niște mici cranii.

— N-ai putea să ne dai un indiciu? a întrebat Rienmund. E o lovitură destul de serioasă, Monroe.

— Pur și simplu, n-aș băga-o pe Margaret Sullavan în el, a spus Stahr. Și nici pe Colman. Nu i-aș sfătui să joace în el...

— Mai exact, Monroe, l-a implorat Wylie White. Ce nu ți-a plăcut? Scenele? Dialogul? Umorele? Construcția?

Stahr a luat scenariul de pe birou și l-a lăsat să cadă, de parcă, fizic vorbind, ar fi fost prea greu de minuit.

— Nu-mi plac oamenii, a spus el. Nu mi-ar plăcea să mă întîlnesc cu ei – dacă aș ști că sînt undeva, m-aș duce în altă parte.

Rienmund a zîmbit, dar în ochii lui se citea îngrijorarea.

— Ei, asta e o critică distrugătoare, a spus el. Eu credeam că oamenii sînt mai degrabă interesați.

— Și eu la fel, a spus Broaca. Mi s-a părut că Em e foarte simpatică.

— Serios? a întrebat Stahr tăios. Mie de-abia dacă-mi venea să cred că e vie. Și cînd am ajuns la sfîrșit am zis: „Așa, și?”.

— Trebuie să se poată face ceva, a spus Rienmund. Bineînțeles că ne pare rău pentru asta. Dar este structura asupra căreia ne-am înțeles...

— Dar nu și povestea, a spus Stahr. V-am spus adesea că primul lucru pe care îl hotărîsc este *tipul* de poveste pe care îl vreau. Schimbăm oricare alt aspect, dar odată ce am stabilit povestea, trebuie să încercăm să mergem spre ea cu